



Oslo 1. november 2019



Hei, jeg heter Monica

Jeg lever egentlig på akkurat samme måte som de fleste andre på min alder. Jeg kjenner virkelig at jeg har det godt når livet gir mening. Jeg liker å gjøre noe for andre – enten det er gjennom mitt arbeid i Norges Handikapforbund, eller i helt dagligdagse ting som å gjøre noe hyggelig for barna mine, Maja og Lars, som for eksempel å lage koselige adventskalendere.



For at jeg skal klare å gjøre praktiske ting, er jeg helt avhengig av assistanse - personer som hjelper meg, eller som jeg kaller det, «ekstra hender». Dette trenger jeg for alt fra å stå opp, spise mat, gå på do – ja helt grunnleggende ting. At jeg har nok assistanse betyr alt for meg. Som så mange andre jeg kjenner, har også jeg en underliggende frykt for at noe skal skje med assistansen jeg får, at kommunen skal gjøre noe med vedtaket mitt slik at jeg mister muligheten til å leve livet mitt.

Og vet du – nå skal jeg fortelle noe som jeg egentlig ikke har turt å ta innover meg enda – jeg har akkurat fått brev fra kommunen om at de vil gi meg mindre assistanse. Jeg kjente det som et slag i magen da jeg leste brevet og det gikk opp for meg hva som var i ferd med å skje. Jeg kjente på fortvilelsen over hva det ville bety, ikke bare for meg, men også for min familie og de jeg er glad i.

Brevet er skummelt, for det er ikke første gang jeg får et slikt brev fra kommunen. Da barna mine var i skolealder fikk jeg for første gang et brev fra kommunen om at de ville ta bort all assistansehjelpen min. Jeg trodde ikke at det var sant. Men det ble en lang kamp der jeg hadde kontakt med alle deler av tjenesteapparatet i kommunen. Ingenting nyttet.

Underveis i prosessen fikk jeg faktisk tilbud fra kommunen om sykehjemsplass! Kan du tenke deg? Jeg var småbarnsmor og i full jobb!

I kommunens øyne var det ikke behov for mitt bidrag! Jeg er psykolog og jobbet med barn og unge som hadde det vanskelig. Kommunen mente at det ikke var nødvendig at jeg jobbet!





Istedenfor skulle jeg bare bli pleiet og stelt. En passiv pasient skulle jeg være - det var min plass i samfunnet nå.

Selvsagt takket jeg nei til sykehjemsplassen! Der kunne jeg ikke bo - hva med familien min? Hva med alt jeg kunne bidra med? Det var helt utenkelig.

Etter to års kamp så vi ikke annet valg enn å flytte. Vi flyttet langt og det ble vanskelig for barna. De ville ikke flytte fra familie, venner, favorittlærere, trenere og ikke minst sine besteforeldre! Det var vondt å være mamma da. Men vi hadde ikke annet valg. Vi flyttet til et sted hvor jeg fikk tilstrekkelig med assistanse.

Endelig kunne vi leve igjen. Etter hvert fikk barna nye venner, vi fikk jobber og ble del av et nytt miljø. Og etter en tid kom de forståelsesfulle og gode barna mine og sa: «Endelig har du blitt den mammaen som vi kjenner så godt igjen. Og det trenger vi.»

Men nå har altså livet igjen blitt røsket i. Nok en gang har jeg fått brev i postkassen. Igjen må jeg kjempe. Igjen har jeg klumpen i magen. Igjen kjenner jeg på frykten for at mitt liv blir sett på som uvesentlig. Og igjen er jeg redd for at livet mitt bare skal handle om å overleve, ikke å leve.



Det som egentlig er verst å tenke på - er at jeg ikke er alene! Hver dag rundt omkring i hele Norge sitter det folk som ikke får leve livene sine fordi kommunene setter urimelige begrensninger. Jeg lover deg at jeg gjennom jobben skal bruke alle mine ressurser for å kjempe – slik at alle, uansett hvor de bor – skal få den assistansen de trenger.

Det betyr mye for meg at du har tatt deg tid til å lese mitt førjulsbrev. Jeg håper du vil være med meg i kampen for at alle skal kunne leve verdige liv!

Varm juleklæm fra ho

KOMLA

